

Božica JELUŠIĆ

Tri pjesme

PANONIJA

koža mi divlje miriše zreloom kupinom
briznut će nešto iz pora da bude prez-
reno

podići će se svjetovi iz čestica iz prašine
kada se nevino uzvise bijelim jedrima
lađe da budu krotke ruci pobijeđenog

osluškuje zemlja svoj plodonosni
embrio
jednako vjerna prokletstvu i molitvi
osrebreno joj zrno kida izmučene sta-
nice

i pršte krvotoci grimizom da se ispune
beskrajni plodova u maternici vremena

1969.

VRT S JEDNOM ZRELOM TREŠNJOM

Recimo: zrela usta
koja zbore u listju, mrki ugrušak
slada, kapi fruktoze
u savršenoj slici ljetnoga dana, jedan
anđeo koji leti
iznad vrta i čuva
našu trešnju od gladnih
vrabaca i od zla
svevrskih
samo precizan
rendgenski snimak (možda)
mogao bi nam otkriti
crva u trešnjevine
kako pomno razgrađuje
sirovu
formu koštice.

1975.

JELEN

Šuma kojom prohodi nije zapravo
šuma
već jedna sasvim laka opčinjenost u
kojoj
ima misli o smrti i otmjenih sinkopa
hoda koji se ravna po zvijezdama
po nejasnom
sjećanju vrste, glasu koji govori
TRAŽI
najzeleniju travu, čisti zrak, živu vodu

tamo je naša dolina
tamo je naša dolina

gdje se smiruje rogom srebrnim strta
lubanja
motreć visoko stablo rike, ogromnim
korijenom
urašljeno u ognjeni
trag munje na nebesima.

1975.